

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kűchlerové, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **BARACOM a.s.**, IČ: 630 79763
se sídlem Ke Zdibsku 66, 250 66 Zdiby
zastoupěna Mgr. Evou Lachmannovou, LL.M.
advokátkou Šindelka & Lachmannová s. r. o.
se sídlem Slavětínská 1146/39, 190 14 Praha 9 – Klánovice,

proti
odpůrci: **Rada města Rokytнице nad Jizerou**
se sídlem Horní Rokytнице 197, 512 44 Rokytнице nad Jizerou
zastoupěna JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem
se sídlem Kořenského 15, 150 00 Praha 5

za účasti: **1. JUDr. M. J.**
2. Ing. P. J.
oba zastoupeni Mgr. Janou Matiskovou, advokátkou
se sídlem V Celnici 1034/6, 110 00, Praha 1

**v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Opatření obecné povahy č. 1/2023
– územní opatření o stavební uzávěře vydané dne 30. října 2023 usnesením Rady města
Rokytнице nad Jizerou č. 325/2023**

takto:

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Obsah návrhu

1. Navrhovatel uvedl, že dne 30.10.2023 bylo Radou města Rokytnice nad Jizerou usnesením č. 325/2023 vydáno „Opatření obecné povahy č. 1/2021 – územní opatření o stavební uzávěře“ (dále také jen „Napadené opatření“) podle § 99 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. n) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), podle § 171 a následujících ustanovení správního řádu a dále podle § 6 odst. 6 písm. c) a § 97 – 99 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 2006“), a podle § 17 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. Napadené opatření nabylo účinnosti dne 15. 11. 2023 (15. dnem po vyvěšení na úřední desku).
2. Napadené Opatření bylo vydáno v době účinnosti a podle stavebního zákona z roku 2006. Dne 1. 7. 2024 nabylo účinnosti některá ustanovení zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon z roku 2021“), včetně § 123, který navrhovatel ocitoval s důrazem na znění jeho odstavce 3; v návaznosti na to pak citoval ustanovení § 326 odst. 2 stavebního zákona z roku 2021.
3. Navrhovatel se dále věnoval odůvodnění své aktivní legitimace k podání návrhu. Je vlastníkem pozemku p. č. XA v k. ú. xxx, obec X. Napadené opatření je vymezeno pro vybrané pozemky na území města X v katastrálních územích xxx, xxx, xxx a xxx. Pozemek navrhovatele v k. ú. xxx je zahrnut do rozsahu Napadeného opatření.
4. Na uvedeném pozemku navrhovatele je v současné době pravomocně umístěna a povolena stavba rodinného domu (dle rozhodnutí Městského úřadu Rokytnice nad Jizerou, stavebního úřadu, ze dne 20.1.2020, sp. zn. SÚ/339/2019/Sl, č. j. MURJ 296/2020). Navrhovatel má v úmyslu realizovat na pozemku výstavbu druhého rodinného domu. Napadené opatření však této stavební činnosti brání, čímž je navrhovatel krácen na svých právech.
5. Dále navrhovatel vymezil důvody návrhu.
6. Účel Napadeného opatření (omezení, resp. zákazu stavební činnosti) je vymezen v jeho čl. 2 odst. 3, který uvádí, že stavební činnost by mohla zatížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované Změny územního plánu č. 3 města Rokytnice nad Jizerou, o jejímž pořízení rozhodlo Zastupitelstvo města Rokytnice nad Jizerou na svém zasedání dne 24. 2. 2016 usnesením č. 311/2016 a jejíž zadání bylo schváleno Zastupitelstvem města Rokytnice nad Jizerou dne 4. 3. 2020 usnesením č. 252/2020.
7. Na Napadené opatření tedy dle navrhovatele s účinností od 1. 7. 2024 dopadá časové omezení nejdelší přípustné délky trvání územního opatření o stavební uzávěře na 6 let ve smyslu § 123 odst. 3 stavebního zákona z roku 2021.
8. Napadené opatření totiž navazuje na dříve vydaná opatření obecné povahy – územní opatření o stavební uzávěře vydaná podle stavebního zákona z roku 2006 za shodným účelem, která navrhovatel zrekapituloval:
9. Opatření obecné povahy č. 1/2016 – územní opatření o stavební uzávěře ze dne 12. 7. 2016, které nabylo účinnosti 27. 7. 2016 a jehož doba trvání byla stanovena do doby pořízení a zaevidování Územní studie propojení a rozvoje stávajících lyžařských areálů S. a H. D., nejpozději však do 31. 12. 2016;
10. Opatření obecné povahy č. 1/2017 – územní opatření o stavební uzávěře ze dne 28. 8. 2017, jehož doba trvání byla stanovena do doby schválení Změny územního plánu č. 3, nejpozději však do 30. 6. 2020;

11. Opatření obecné povahy č. 1/2020 – územní opatření o stavební uzávěře ze dne 17. 6. 2020, které nabylo účinnosti dne 3. 7. 2020 a jehož doba trvání byl stanovena do doby schválení Změny územního plánu č. 3, nejpozději však do 30. 10. 2023. Toto opatření bylo zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje č. j. OÚPSŘ 228/2020/OÚP, KULK 44642/2021/OÚP ze dne 14. 7. 2021.
12. Opatření obecné povahy č. 1/2021 – územní opatření o stavební uzávěře ze dne 1. 11. 2021, která nabylo účinnosti 17. 11. 2021 a jehož doba trvání byla v čl. 5 stanovena do doby nabytí účinnosti Změny č. 3 územního plánu Rokytnice nad Jizerou, nejpozději však do 30. 10. 2023.
13. Odpůrce tedy dle navrhovatele opakovaně vydává územní opatření o stavební uzávěře za tímž účelem po dobu již téměř osmi let, přičemž pouze zúžil územní rozsah z původního celého území města na vybrané pozemky. Po celou dobu trvání shora uvedených stavebních uzávěr byl do jejich rozsahu zahrnut i pozemek navrhovatele.
14. Dle jeho názoru nemůže být formálně na překážku aplikaci pravidla o maximální délce stavební uzávěry skutečnost, že odpůrce řetězí za sebou jednotlivá opatření obecné povahy, jejichž jednotlivá délka maximální možnou délku trvání nepřesahuje. Stavební zákon z roku 2021 zcela zjevně zavádí nové absolutní kritérium maximální délky stavební uzávěry, které bude třeba zohlednit vždy vedle obecného a již podle dřívější právní úpravy platného požadavku na dočasnost stavební uzávěry.
15. Dle navrhovatele je zcela zjevné, že Napadené opatření svojí délkou trvání přesahuje omezení § 126 odst. 3 stavebního zákona z roku 2021, a je tak s tímto ustanovením od data jeho účinnosti v rozporu. Zákonodárce s účinností od 1. 7. 2024 nastavil maximální zákonnou hranici přípustné délky stavební uzávěry, a napadené opatření se tak dostalo do rozporu se základními časovými mantinely stavebního zákona.
16. Navrhovatel z toho důvodu navrhl, aby krajský soud Napadené opatření zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření odpůrce

17. Odpůrce v úvodu svého vyjádření k návrhu konstatoval, že ten jako důvod nezákonnosti Napadeného opatření uvádí v zásadě jediný důvod, a to namítanou nepřiměřenou délku, kterou posuzuje podle stavebního zákona z roku 2021. Úvaha navrhovatele vychází ze dvou předpokladů. Jedním je sčítání dob na sebe navazujících stavebních uzávěr a druhým je předpoklad, že v okamžiku účinnosti nového stavebního zákona se na existující stavební uzávěry vztahují veškerá nová současná omezení i zpětně. Podle odpůrce neplatí ani jeden z těchto předpokladů.
18. V případě na sebe navazujících uzávěr je třeba vycházet z toho, že jednotlivé uzávěry se od sebe liší, a to rozsahem a kontextem vydání. Zákon při tom návaznost výslovně nezakazuje, respektive nespojuje s ní požadavek posouzení navazujících aktů jako aktu – či zásahu (omezení) jednoho. Jestliže faktická návaznost dalšího aktu otevírá znovu možnost jeho věcného přezkumu v přezkumném řízení nebo před soudem, je garantováno, že nový akt může být posouzen jako nový *per se* a nikoliv jako prodloužení původního omezení. To samo o sobě už zakládá předpoklad izolovaného posuzování jednotlivých uzávěr.
19. Současně ani nemůže obstát argument, že předpoklad časového omezení, který je stanoven stavebním zákonem z roku 2021, platí zpětně. Obecně platí, že zákony nepůsobí zpětně, pokud to výslovně nestanoví a současně důsledek této zpětné platnosti není v rozporu s principy právního státu. Přejícné ustanovení sice konstatuje, že ustanovení § 123 odst. 3 stavebního zákona z roku 2021 se na stavební uzávěry vydané přede dnem účinnosti nového stavebního zákona použije obdobně, ale tato normativní věta má takový důsledek, že lhůta dle § 123 odst.

3 citovaného zákona počíná běžet až s okamžikem jeho účinnosti. Zpětnou účinnost stavební zákon z roku 2021 nestanoví.

20. Dle odpůrce navíc nelze přehlédnout, že přechodné ustanovení § 326 odst. 2 stavebního zákona z roku 2021 obsahuje i další pravidlo, které stanoví postup revize takových opatření o územní uzávěře, kdy každá stavební uzávěra, tedy i ta nyní napadená, bude podrobena tam stanovenému režimu a případné kolize se současnými pravidly budou vyřešeny v tomto revizním řízení. Tento poměrně přísný přezkum starých stavebních uzávěr *ex officio*, který je založen na presumpci jejich nesouladu, jenž může být v revizním postupu vyvrácen, pak nedává důvod interpretovat odkaz na § 123 odst. 3 stavebního zákona z roku 2021 tak, že má zpětnou účinnost.
21. Navrhl proto zamítnutí návrhu.

III. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

22. Osoby zúčastněné na řízení uvedly, že coby manželé mají ve společném jmění manželů mimo jiné pozemky p. č. XB a XC v k. ú. X, které jsou rovněž předmětem Napadeného opatření. Z toho důvodu se proti návrhu Napadeného opatření bránily podáním námitek, které však odpůrce neshledal důvodnými. Také ony jsou tak dotčeny na svém právu svoje pozemky využívat pro umístění staveb nebo souvisejících zařízení a mají tak zájem na zrušení Napadeného opatření. Zvažovaly podání vlastního návrhu, ale v rámci procesní ekonomie považují za účelnější se připojit k danému řízení. Avizovaly podání podrobnějšího vyjádření ve věci, k datu vydání rozhodnutí tak však neučinily. Nebylo relevantní, aby soud na obsah tohoto případného podání vyčkával. V dané věci šlo výhradně o posouzení právní otázky. Předmět řízení nad rámec vymezeného návrhového bodu pak osoby zúčastněné na řízení nikterak rozšířit nemohly (§ 34 odst. 3 s. ř. s.).

IV. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu sedmého s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání, protože s tím odpůrce souhlasil výslovně, navrhovatel pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Byl přitom dle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu. O věci usoudil následovně.
24. Navrhovatel vznesl jeden návrhový bod. Dle jeho názoru se právní situace stran posouzení důvodnosti, resp. časové přiměřenosti stavební uzávěry v Rokytnici nad Jizerou změnila nabytím účinnosti ustanovení § 123, zejména jeho odst. 3, stavebního zákona z roku 2021. Ve spojení s celkovou dobou trvání stavební uzávěry na jeho pozemku (zhruba 8 let) dopěl k závěru, že Napadené opatření je v rozporu s § 123 odst. 3 stavebního zákona z roku 2021 (ve spojení s jeho § 326 odst. 2 větou poslední), které stanoví, že územní opatření o stavební uzávěře se vydává na nezbytně nutnou dobu, která však nesmí být delší než 6 let.
25. Dle § 123 odst. 1 stavebního zákona z roku 2021 územním opatřením o stavební uzávěře se omezuje nebo zakazuje v nezbytném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit jeho budoucí využití podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny, nebo podle jiného rozhodnutí nebo opatření v území, jímž se upravuje využití území.
26. Dle § 123 odst. 3 téhož zákona územní opatření o stavební uzávěře, kterým se omezuje nebo zakazuje stavební činnost, která by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, se vydává na nezbytně nutnou dobu, která však nesmí být delší než 6 let.
27. Podle přechodného ustanovení § 326 odst. 1 stavebního zákona z roku 2021 k územním opatřením platí, že stavební uzávěry vydané podle zákona č. 50/1976 Sb. z důvodu zamezení

možnosti ztížení nebo znemožnění budoucího využití území podle připravované územně plánovací dokumentace pozbývají platnosti dnem nabytí účinnosti tohoto ustanovení.

28. Dle odst. 2 této normy stavební uzávěry vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nejde-li o stavební uzávěry podle odstavce 1, prověří příslušný úřad územního plánování z hlediska jejich aktuálnosti a souladu s požadavky tohoto zákona nejpozději do 1 roku ode dne nabytí jeho účinnosti a informaci o prověření vloží do národního geoportálu územního plánování, jinak pozbývají platnosti; nejsou-li splněny požadavky na aktuálnost a soulad s tímto zákonem a neuplynula-li lhůta 1 roku, postupuje se podle § 123 odst. 4. Ustanovení § 123 odst. 3 se na stavební uzávěry vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona použije obdobně.
29. S ohledem na shora popsany obsah návrhu (návrhového bodu) je posouzení jeho důvodnosti ryze otázkou právní, neboť po stránce skutkové není mezi účastníky řízení sporu.
30. Krajský soud dává navrhovateli za pravdu, pokud jde o jeho názor na sčítání dob na sebe navazujících stavebních uzávěr. Již stavební zákon z roku 2006 (viz jeho § 97 odst. 1 a § 99 odst. 1) kladl důraz na dočasný charakter územního opatření o stavební uzávěře.
31. V souladu s tím se ostatně vyjadřovala i judikatura správních soudů. Význam časové roviny působení stavební uzávěry ve své judikatuře zdůraznil Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Ao 2/2011-30, vyložil, že *„aktuální právní úprava klade důraz na dočasný charakter územního opatření o stavební uzávěře. Vydat územní opatření o stavební uzávěře je tedy možné pouze v situaci, kdy je třeba zachovat dotčené území z hlediska stavebního po přechodnou dobu v určitém stavu pro budoucí využití podle připravované územně plánovací dokumentace, pokud již příprava této dokumentace pokročila přinejmenším do stadia schváleného zadání, nebo podle jiného rozhodnutí či opatření o využití daného území. [...] Podle § 97 odst. 1 a § 99 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 musí mít stavební uzávěra dočasný charakter. Lze ji vydat pouze v situaci, kdy je třeba zachovat dotčené území z hlediska stavebního po přechodnou dobu v určitém stavu pro budoucí využití podle připravované územně plánovací dokumentace, pokud již bylo schváleno její zadání, nebo pro budoucí využití podle jiného rozhodnutí či opatření v území.“* Poukázat lze též na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Ao 1/2009-142, v němž soud dovodil, že *„[p]ři posuzování otázky, zda při přípravě územního plánu je třeba (a i možno) vydat územní opatření o stavební uzávěře, tedy při úvaze zda je toto opatření zapotřebí, protože by mohlo dojít ke ztížení nebo znemožnění využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, je nutno vycházet z aktuálního stavu této přípravy (z její fáze).“* Dále například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2011, č. j. 5 Ao 5/2011–27, plyne, že: *„Stavební uzávěra vyhlášená podle § 33 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976, příp. podle § 97 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 v souvislosti s přípravou regulačního plánu pro dané území trvá nepřiměřeně dlouhou dobu, pokud ani po uplynutí několika let od jejího vydání nebylo s pořizováním regulačního plánu, byl jen započato.“*
32. Pokud jde o historický popis a vývoj jednotlivých stavebních uzávěr v Rokytnici nad Jizerou od roku 2016, odkazuje krajský soud plně na obsah návrhu popsany shora. Nutno zdůraznit, že jednotlivé stavební uzávěry na sebe jednak časově navazovaly, jednak spolu úzce souvisí co do účelu, protože mají společný důvod – a to obavu odpůrce, že by stavební činnost v předmětném území mohla zatížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované Změny územního plánu č. 3 města Rokytnice nad Jizerou, o jejímž pořízení rozhodlo Zastupitelstvo města Rokytnice nad Jizerou na svém zasedání dne 24. 2. 2016 usnesením č. 311/2016 (ve stručnosti - jde o snahu obce propojit stávající lyžařské areály S. a H. D.). Není také pochyb o tom, že po celou dobu omezení plynoucí z jednotlivých stavebních uzávěr dopadají na pozemek navrhovatele.
33. Ten již v návrhu upozornil, že zdejší soud se v minulosti problematikou stavebních uzávěr v Rokytnici nad Jizerou opakovaně zabýval. V souvislosti s tím krajský soud odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 10. 5. 2022, č. j. 30 A 12/2022-196, jehož předmětem byl návrh na zrušení Územního opatření o stavební uzávěře č. 1/2021 vydaného usnesením odpůrce č. 329/2021 dne 1. 11. 2021. V něm se k návrhové námitce zabýval i požadavky na časový rámec tohoto územního

opatření. A již tehdy zcela jasně deklaroval, že je nutno posuzovat otázku, zda napadená stavební uzávěra délkou svého působení nepřesáhla nezbytně dlouhou dobu, v kontextu, resp. v návaznosti na předchozí stavební uzávěry. Zohledňoval tedy dosavadní skutkový a procesní vývoj od roku 2016. Na tomto svém názoru nemá důvod cokoliv měnit.

34. Krajský soud tedy nesouhlasí s názorem odpůrce, že by se na každou z uvedených stavebních uzávěr mělo nahlížet izolovaně a jednotlivé doby jejich trvání se neměly sčítat. Jak už bylo konstatováno, v posuzované věci není pochyb o tom, že účel a důvod všech stavebních uzávěr je ve své podstatě shodný, měnil se pouze jejich rozsah. Přijmout názor odpůrce by de facto znamenalo rezignovat a popřít základní znak institutu stavební uzávěry, a to její dočasnost a trvání pouze po nezbytně dlouhou dobu.
35. Tento závěr soudu je však ve svém důsledku pro posouzení důvodnosti návrhu irelevantní, protože navrhovatel nepodal návrh z toho důvodu, že by Napadené opatření trvalo po delší než nezbytně dlouhou dobu s ohledem na znění stavebního zákona z roku 2006, za jehož účinnosti bylo vydáno, resp. s ohledem na shora citované judikatorní závěry. Z toho důvodu proti Napadenému opatření nebrojil. Tato otázka tak nebyla návrhem vůbec nastolena.
36. Navrhovatel totiž spojoval otázku celkové délky trvání stavební uzávěry na jeho pozemku výlučně s novou právní úpravou, která nabyla účinnosti od 1. 7. 2024, konkrétně s ustanoveními § 123 odst. 3 ve spojení s § 326 odst. 2 stavebního zákona z roku 2021. Akcentoval maximální délku stavební uzávěry stanovenou ustanovením § 123 odst. 3 stavebního zákona z roku 2021 na dobu 6 let a poslední větu § 326 odst. 2 stejného zákona, dle níž ustanovení § 123 odst. 3 se na stavební uzávěry vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona použije obdobně.
37. Dle krajského soudu je ovšem navrhovatelovo právní posouzení nastolené právní otázky chybné. Ustanovení poslední věty § 326 odst. 2 stavebního zákona z roku 2021 totiž vytrhává z kontextu celé této normy.
38. Ustanovení § 326 stavebního zákona z roku 2021 řeší přechodná opatření stran územních opatření o stavebních uzávěrách. V odst. 1 stanoví, že stavební uzávěry vydané ještě podle zákona č. 50/1976 Sb. pozbývají dnem nabytí účinnosti tohoto ustanovení platnost.
39. Stavební uzávěry vydané přede dnem nabytí účinnosti stavebního zákona z roku 2021 (tedy za účinnosti stavebního zákona z roku 2006, což je příklad Napadeného opatření) řeší odst. 2 dané normy. Ten stanoví postup jejich přezkumu úřady územního plánování. Příslušný úřad územního plánování je prověřit z hlediska jejich aktuálnosti a souladu s požadavky tohoto zákona nejpozději do 1 roku ode dne nabytí jeho účinnosti a informaci o prověření vložit do národního geoportálu územního plánování, jinak pozbývají platnosti. Nejsou-li splněny požadavky na aktuálnost a soulad s tímto zákonem a neuplynula lhůta 1 roku, postupuje se podle § 123 odst. 4 (Územní opatření o stavební uzávěře dále pozbývá účinnosti jeho zrušením). Ustanovení § 123 odst. 3 se na stavební uzávěry vydané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona použije obdobně.
40. Záměrem zákonodárce, který plyne z citovaného přechodného ustanovení, je tedy prověřit a přezkoumat ve stanovené lhůtě aktuálnost a soulad stavebních uzávěr vydaných podle stavebního zákona z roku 2006 s požadavky stavebního zákona z roku 2021. Pokud by ze zákona měly pozbyt platnosti všechny stavební uzávěry, které ve svém důsledku (v součtu jednotlivých na sebe navazujících stavebních uzávěr tak, jako je tomu v posuzované věci) trvají déle než 6 let, nebylo nic snazšího, než aby zákonodárce tento fakt v dané normě jasně zakotvil. Tak jako učinil u stavebních uzávěr vydaných podle zákona č. 50/1976 Sb. Tak se ovšem nestalo. Naopak zákonodárce stanovil shora popsany postup prověření všech stavebních uzávěr vydaných podle stavebního zákona z roku 2006 ze strany k tomu příslušných úřadů územního plánování. Na jejich postup při této revizi se vztahuje právě ustanovení § 326 odst. 2 stavebního zákona z roku 2021, a to včetně věty poslední, která stanoví, že právě v rámci tohoto přezkumného procesu se

ustanovení § 123 odst. 3 na stavební uzávěry vydané přede dnem nabytí účinnosti stavebního zákona z roku 2021 použije obdobně.

41. Stavební zákon z roku 2021 ve svém ustanovení § 326 odst. 2 tak svěřuje v prvé řadě úřadům územního plánování, aby prověřily, zda stavební uzávěry vydané dle stavebního zákona z roku 2006 jsou stále aktuální a zda jsou v souladu s jeho požadavky. Pokud v tomto revizním procesu budou shledány kolize mezi starou a novou úpravou či přezkoumávaná stavební uzávěra nebude shledána aktuální, zákon stanoví, jak mají kontrolující úřady územního plánování postupovat. Z žádného ustanovení stavebního zákona z roku 2021, ani z citovaného ustanovení jeho § 326, nelze dovodit, že by ustanovení § 123 odst. 3 mělo zpětnou účinnost, tedy že by v důsledku něho byly bez dalšího (ze zákona) nezákonnými ty stavební uzávěry, které trvají déle než 6 let.
42. Krajský soud proto uzavírá, že nenalezl důvod, pro který by mohl návrhovému petitu vyhovět. Neshledal tak návrh důvodným, a proto jej podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

43. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
44. Navrhovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.
45. Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda přiznat náhradu nákladů řízení odpůrci, který byl ve věci úspěšný, a dospěl k závěru, že tu prostor pro takový postup není dán.
46. Z judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, plyne, že žalovanému správnímu orgánu zpravidla náhrada nákladů řízení nenáleží, neboť tato nejde nad rámec běžného výkonu jeho úřední činnosti. Výjimka z tohoto pravidla byla shledána například u opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení. Odbornou agendu spojenou s pořízením územního plánu zákon svěřuje pořizovateli [srov. § 2 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z roku 2006], který však za vydaný územní plán nenese odpovědnost, neboť odpůrcem v řízení před soudem je obec, jejíž zastupitelstvo opatření obecné povahy vydalo (§ 101a odst. 3 s. ř. s.). V takové situaci nelze náklady vynaložené v řízení před soudem považovat za součást běžné úřední činnosti odpůrce a ten má právo na jejich náhradu v plné výši (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Běžnou úřední činnost by přesahovaly i náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu k svévolnému a účelovému uplatňování práva na podání žaloby u správního soudu (např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, čj. 2 As 45/2012-11, a rozsudek ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).
47. Uvedené však dopadá na opatření obecné povahy přijímaná v samostatné působnosti obce, typicky tedy na územní plány, které přijímají obce formou opatření obecné povahy v samostatné působnosti, kdy se nejedná o výkon státní správy orgány státu, ani o přezkum správních rozhodnutí. Obec, na rozdíl od státu, má ostatně jako účastník řízení zaručen i přístup k Ústavnímu soudu. Nyní posuzovaná situace je ale odlišná, neboť přezkoumávaná stavební uzávěra je aktem vydaným samotným odpůrcem v přenesené působnosti obce, jde o nepřímý výkon státní správy, a proto na tuto situaci nedopadá výše uvedené. Krajský soud proto ve výroku II. tohoto rozsudku rozhodl o tom, že odpůrci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
48. Osobám zúčastněným na řízení náklady na řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala. Osoby zúčastněné na řízení navíc náhradu nákladů řízení nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. září 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu